

gaaende Taler i hans Duffe om, at Sagen overgives til et Udvalg, for at disse Spørgsmaal kunne bringes til en større Klarhed. Vi maae have saadanne Dplysninger bragte tilveie, naar der virkelig skal blive Sandhed i de Udtryk, som findes i Motiverne, nemlig, at det selvfølgelig ikke er Regjeringens Hensigt at begunstige den ene Deel af Landet fremfor den anden. Naar ikke de private Linier allerede havde været anlagte, havde Staten for mange Aar tilbage, og navnlig efter Loven af 8de December 1859, maattet optage alle Linier som Statslinier, og som Følge deraf forekommer det mig, at Billighed taler for, at der maa tages noget Hensyn til, hvad Nettoindtægt saadanne Linier have givet Statskassen i de Aar, i hvilke de maaskee for de enkelte Communer's Vedkommende have været drevne med stort Tab. Jeg skal slutte hermed, idet jeg haaber, at Sagen maa blive overgivet til nærmere Prøvelse i et Udvalg.

J. Nee: Jeg troer, det fortjener Anerkjendelse, at den høitagtede Finantsminister har forelagt nærværende Lovudkast, thi jeg troer, det er i Statens velforsaaede Interesse, at den kommer i Besiddelse af alle Telegraphlinier her i Landet, og at ikke nogle af dem ere i private Hænder og nogle i Statens. Idet jeg udtaler denne Anerkjendelse, maa jeg dog ved samme Leilighed tillige gjøre den Bemærkning, at jeg kan være enig med de to ærede foregaaende Talere i, at der maa tages ethvert Billighedshensyn til de Communer, der have anlagt de private Telegraphlinier, som nu bestaae, og det forekommer mig derfor, at der kan være al Grund til at tage under Overveielse, om et saadant Hensyn virkelig i tilstrækkelig Grad er taget ved nærværende Lovudkast. Naar jeg iøvrigt har tilladt mig at begjære Ordet, saa er det ikke saameget for at udtale mig om, hvad nærværende Lovudkast indeholder, som om hvad det ikke indeholder. I Motiverne til Lovudkastet hedder det nemlig, at der er en enkelt Linie, som man vil

undtage fra nærværende Lovudkast, hvilket jeg maa ansee for meget uheldigt, da det, som alt anført, forekommer mig at være i Statens Interesse, at den er i Besiddelse af alle Linier. Det hedder vel, at Grunden til, at man ikke vil optage Linien Randers—Udbyhøi, skulde være den, at den egentlig kun er af local Betydning, idet det hedder, at Telegrammerne for største Deel kun gaae igjennem Indmundingsstation Randers og den private Station Udbyhøi; men dette forholder sig ifølge de Dplysninger, jeg har modtaget, i Virkeligheden ikke saaledes. Der er i de sidste Aar gaaet omtrent en Trediedeel af de Telegrammer, der ere gaaede til og fra Udbyhøi, til andre Byer end til Randers, og det har saaledes viist sig, at denne Linie ingenlunde er alene af local Betydning. Dette maa ogsaa være indlysende deraf, at Udbyhøi i det Hele har en væsentlig Betydning ogsaa som Nødhavn. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at det allerede var i Slutningen af forrige Aarhundrede, at man begyndte at gjøre saadanne Anlæg, at Skibe der kunde have et sikkert Tilflugtssted, og den nuværende Havn er saaledes, at rigelig 50 Fartøier der kunne have Tilflugtssted. Det vil heraf sees, at dette Punkt virkelig har en væsentlig Interesse. Jeg skal tillige gjøre opmærksom paa, at det ogsaa i de senere Aar ved hyppigt indtrædende Strandinger tilfulde har viist sig at være Tilfældet, at denne Havn er af Interesse, og endelig skal jeg minde om, at det ogsaa har viist sig i Krigstilfælde, at Udbyhøi er et temmelig vigtigt Punkt. I sidste Krig gif de kongelige Vojdampskibe paa den Tid, Sjændens Besættelse af Aarhus kunde befrygtes, og ogsaa efterat den var fæet, til Udbyhøi, og det vil saaledes sees, at det er hensigtsmæssigt, at der haves en Telegraph paa dette Sted. I Krigen 1849 var Aarhus i lang Tid besat af Sjenden, hvilket derimod ikke var Tilfældet med det nordligere Jylland, og altsaa ikke Tilfældet med Randers og Udbyhøi. Hvis en lignende fjendtlig Occupation igjen skulde ind-